

GYENGÉD, MINT a FARKASOK

*finep
selection*

S T E F P E N N E Y

S t e f P e n n e y

Gyengéd, mint a farkasok

S t e f P e n n e y

Gyengéd, mint a farkasok

első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Szüleimnek

ELTŰNÉS

LAURENT JAMMET-T UTOLJÁRA Scott boltjában láttam egy farkastetemmel a vállán. Én varróúért mentem, ő meg a jutalomért. Scott ragaszkodott hozzá, hogy az egész tetemet behozzák, mert egyszer átverte egy jenki, aki egyik nap behozott két fület, amiért bezsebelte a jutalmat, valamivel később meg egy újabb dollárért a mancsokat és végül az állat farkát. Tél volt, és a darabok elég frissnek tűntek. Ráadásul az átverésről mindenki tudomást szerzett. Így hát a farkas volt az első, amit megláttam, amikor beléptem. A nyelve kilógott vigyorgó pofájából. Összerándultam, pedig nem szoktam. Scott ordított, Jammet pedig véget nem érően mentegetőzött. Képtelenség volt haragudni rá, annyira elbűvölő volt, és annyira sánta. A dögöt elvitték valahová hátra, én pedig az árut nézegettem, miközben az ajtó felett lógó molyrágta prémről kezdtek vitatkozni. Azt hiszem, Jammet tréfásan azt javasolta, hogy Scott cserélje ki egy újra. Az alatta levő feliraton ez állt: „Canis lupus (hím), a Caulfield városában elkapott első farkas. 1860. február 11.” A tábla sokat elárul John Scottról: bizonyítja tanulási vágyát, önteltségét, és az igazság tisztelete helyett a gyáva tekintélytiszteletet. Természetesen nem ez volt az első farkas, amit errefelé elkaptak, és szigorúan nézve Caulfield városa nem is

létezik, bár ő szeretné, ha lenne, mert akkor volna városi tanács, és ő lehetne a polgármester.

– Egyébként is nőstény. A hímeknek sötétebb a gallérja, és nagyobbak is. Ez nagyon kicsi.

Jammet tudta, miről beszél, hiszen több farkast elejtett, mint bárki, akit ismerek. Elmosolyodott, hogy mutassa, nem állt szándékában megsérteni, de hiába, Scott egy pillanat alatt dühbe tud gurulni, és máris elöntötte a pulykaméreg.

– Maga nyilván jobban emlékszik rá, mint én, nem igaz, Mr. Jammet?

Jammet vállat vont. Mivel nem volt itt 1860-ban, és tőlünk eltérően francia volt, jól tette, ha megfontolta, mikor mit tesz.

Ekkor léptem oda a pulthoz.

– Szerintem is nőstény volt, Mr. Scott. Az az ember, aki behozta, azt mesélte, hogy a kölykei egész éjjel vonyítottak. Tisztán emlékszem rá.

Meg arra is, ahogy Scott a hátsó lábainál fogva fellógatta a tetemet a bolt elé, hogy mindenki megcsodálhassa. Azelőtt sosem láttam farkast, és meglepett, hogy milyen kicsi. Fejjel lefelé lógott, lehuny szemmel, mintha szégyellné magát. A férfiak gúnyolódtak rajta, a gyerekek pedig nevettek, és egymást hergelték, hogy ki meri a kezét a szájába dugni. Egymás szórakoztatására pózoltak vele.

Scott kicsi, élénkkék szemét rám szegezte, neheztelt, amiért egy idegen pártját fogtam, vagy egyszerűen megsértődött. Nehéz lett volna megmondani.

– Aztán látja, mi lett vele.

Wade doki, aki behozta a zsákmányt, a következő tavasszal vízbe fulladt – mintha ez megkérdőjelezné az ítélőképességét.

– Na, mindegy is – vont vállat Jammet, és pimaszul rám kacsintott.

Valahogy – azt hiszem, Scott említette meg őket – azokról a szegény lányokról kezdtünk beszélni, ahogy az már lenni szokott, amikor szóba kerülnek a farkasok. Bár a világon szép számmal élnek szerencsétlen nők (én magam is ismerek eleget), mifelénk az „azok a szegény lányok” mindig csak kettőre vonatkozik, a Seton nővérekre, akik sok-sok évvel ezelőtt tűntek el. Néhány perc kellemes és semmitmondó eszmecsere következett, amit a csengőszó szakított félbe, amikor belépett Mrs. Knox. Úgy tettünk, mint akiket rettentően érdekelnek a pulton levő gombok. Laurent Jammet fogta a dollárját, odabiccentett nekem és Mrs. Knoxnak, majd távozott. A csengő még sokáig csilingelt fémrugóján.

Ennyi volt az egész. Nem volt benne semmi különös. Ekkor láttam utoljára.

Laurent Jammet volt a legközelebbi szomszédunk. Az élete ennek ellenére rejtély volt előttünk. Sokat tűnődtem azon, hogy vajon hogyan vadászott farkasra a rossz lábával, aztán valaki azt mesélte, hogy sztrichnines szarvashúst használ csalinak. A tehetség ahhoz kellett, hogy kövesse a nyomokat a tetemhez. Bár nem tudom, az én szememben ez nem vadászat. Azt tudom, hogy a farkasok megtanulták, hogy a Winchester lőtávolságán kívül maradjanak, vagyis nem lehetnek teljesen ostobák, de annyi eszük azért nincs, hogy az ajándékba kapott ennivalót ne fogadják el, különben meg, hol az érdem abban, hogy valaki a végsőig követi a pusztulásra ítélt lényt? Voltak más szokatlan dolgai is: hosszú utakra indult ismeretlen vidékekre; sötét, hallgatag idegenek látogatták; és néha rövid ideig meghökkentően nagyvonalú volt, ami igencsak elütött rozzant viskójától. Tudtuk, hogy Québecből származik. Tudtuk, hogy katolikus, igaz, nem gyakran járt templomba vagy gyónni

(bár hosszú távollétei alatt akár megtehetette mindkettőt). Udvarias volt és derűs, bár nem voltak közeli barátai, és megtartotta a három lépés távolságot. És merem állítani, jóképű volt. A haja és a szeme majdnem fekete, az arcvonásai pedig mintha arról tanúskodtak volna, hogy vagy most hagyta abba a mosolygást, vagy épp mosolyogni készül. Minden nővel ugyanazzal a tiszteletteljes sármmal bánt, de úgy, hogy az sem őket, sem a férjüket nem bosszantotta. Nem volt nős, és nem látszott rajta nősülési szándék, de észrevettem, hogy bizonyos férfiak boldogabbak magányosan, legfőképpen, ha meglehetősen nemtörődöm módon és rendszertelenül élnek.

Vannak emberek, akik vonzzák az alaptalan és minden rosszindulatot nélkülöző irigységet. Jammet is azok közé a lusta és jóindulatú emberek közé tartozott, akik mintha erőlködés vagy igyekezet nélkül siklanának végig az életen. Szerencsésnek gondoltam, mert látszólag nem aggasztották azok a dolgok, amikbe mi, többiek, bele tudtunk öszülni. Ősz hajszála nem volt, de múltja igen, amit jórészt megtartott magának. Gondolom, jövőt is képzelt, de az nem adatott meg neki. Talán negyven lehetett. Nem is lett több soha.

November közepe van, csütörtök reggel, úgy két héttel a boltban történt találkozás után. Szörnyű dühösen indulok el otthonról, s jól kigondolom, hogy hogyan fogom megmosni a fejét. Minden valószínűség szerint hangosan is elpróbálom – ez azoknak a furcsa szokásoknak az egyike, amelyekre oly könnyen rákap az ember itt, az isten háta mögött. Az út – valójában csupán paták és kerekek vájta ösvény – a folyó mentén halad, ahol egy sor sekély zúgó követi egymást. A nyírfák alatt a moha smaragdzölden csillog a napfényben. Az éjszakai fagyban kristályos burkot öltött levelek roppannak a talpam alatt, s a közelítő télről sustorognak. Az ég

fájdalmasan tiszta kék. Dühömben gyorsan, felszegett fejjel lépke-
dek. Ettől valószínűleg vidámnak látszom.

Jammet kunyhója a folyóparttól távolabb, egy gazonos tisztáson áll, amely elmegy akár kertnek is. Az évek során a hántolatlan rönkfalak megfakultak, végül az egész szürke és gyapjas lett, és sokkal inkább tűnik élőlénynek, mint épületnek. Mintha elmúlt időkből került volna ide: az ajtót fakeretre kifeszített szarvasbőr, az ablakokat olajos pergamen fedi. Télen biztosan fagyoskodik. Nem hinném, hogy gyakran beugranának ide Dove River asszonyai, s én sem jártam erre hónapok óta, de most nem maradt más, ahol kereshetném.

Nem látok füstöt, nem jelzi semmi, hogy odabent volna élet, de az ajtó tárva-nyitva áll, a szarvasbőrt földes kéznyomok borítják. Beszólok, majd kopogtatok a falon. Nem érkezik válasz, hát beku-
kucskálok, s amikor a szemem megszokja a sötétséget, meglátom Jammet-t, otthon, teljes valójában fekszik az ágyon, és alszik fényes délelőtt. Már majdnem visszafordulok, gondolván, hogy felesleges volna felkeltenem, de az elkeseredés kitartóvá tesz. Nem azért jöttem ide, hogy dolgomvégezetlenül távozzak.

– Mr. Jammet? – kezdem, szándékomhoz képest idegesítően csengő hangon. – Mr. Jammet, sajnálom, amiért zavarnom kell magát, de meg kell kérdeznem, hogy...

Laurent Jammet békésen alszik. Nyaka körül a vörös kendő, amit vadászat közben hord, hogy a többi vadász nehogy medvének nézze, és meglője. Egyik, piszkos zoknis lába lelóg az ágyról. A vörös kendő az asztalon hever... Elkapom az ajtófélfát. Hirtelen minden teljesen megváltozott: a legyek ott keringenek őszi lakomájuk körül; a piros kendő nincs a nyakán, nem lehet rajta, hiszen az asztalon van, vagyis...

– Jaj! – nyögök fel. Ijesztő a hang a néma kunyhóban. – Ne!

Kapaszkodom az ajtóba, s igyekszem nem elrohanni, bár egy másodperccel később rájövök, hogy ha az életem múlna rajta, akkor sem tudnék megmozdulni.

A vörösség a nyakán lévő vágásból a matracra szivárgott. Vágott seb. Úgy lihegek, mintha futottam volna. Ebben a pillanatban az ajtókeret a világ legfontosabb dolga. Nélküle tudom is én, mit tennék.

A kendő nem tett jó szolgálatot. Nem védte meg a korai haláltól.

Nem teszek úgy, mintha különösen bátor lennék, sőt, már régen nem hiszem, hogy bármiféle rendkívüli képességem volna, mégis meglep a nyugalom, amivel szétnézek a kunyhóban. Első gondolatom, hogy Jammet végzett magával, de a keze üres, és a közelében sincs nyoma fegyvernek. Fél keze lelóg az ágyról. Nem jut eszembe félni. Teljes bizonyossággal tudom, hogy bárki tette is, messze jár – a kunyhó maga a megtestesült üresség. Még az ágyon heverő test is üres. Nincsenek tulajdonságai – a vidámság, a nemtörődömség eltűnt, eltűnt az, hogy jól tudott löni, eltűnt a nagylelkűség, eltűnt a lelketlenség.

És van még egy dolog, amit nem tudok nem észrevenni, ahogy az arca egy kissé elfordul tőlem. Nem akarom látni, bár ott van, és tanúsítja, amit már akaratom ellenére elfogadtam, hogy Laurent Jammet végzete nem tartozik a világ azon dolgai közé, melyeket sosem ismerhetünk meg. Ez se nem baleset volt, se nem öngyilkosság. Megskalpolták.

Nagy sokára, bár valószínűleg csupán néhány másodperccel később, behúszom magam mögött az ajtót, és amikor már nem látom, kicsit megkönnyebbülök. Bár a nap hátralévő részében, és még napokig fáj a jobb kezem, olyan erősen szorítottam az ajtókeretet, mintha a fát próbáltam volna megdagasztani, akár a tésztát.

DOVE RIVERBEN LAKUNK, a György-öböl északi partján. Férjemmel a Skót-felföldről vándoroltunk ki úgy tizenkét éve, sokakhoz hasonlóan. Mindössze néhány év leforgása alatt másfél millióan érkeztek Észak-Amerikába, de annak ellenére, hogy milyen sokan voltunk, és mennyire összezsúfolódva utaztunk a hajó rakterében, amitől mind azt gondoltuk, hogy kizárt dolog, hogy lenne az Újvilágban ennyi embernek hely, szétszéledtünk a halifaxi és montreali mólókról, mint a mellékfolyók, és mind egy szálig eltűntünk a vadonban. Elnyelt bennünket a föld, és étvágya nem csillapodott. Termőterületeket szakítottunk ki az erdőségből, és ezeknek a helyeknek annak alapján adtunk nevet, amit láttunk. Egy madárról vagy állatról, vagy a régi, otthoni városainkról adtunk nekik nevet, érzелgős emlékeztetőként olyan helyekre, melyek nem éreztek irántunk semmit. Ebből is látszik, hogy az ember képtelen bármit is maga mögött hagyni. Magával viszi, akár akarja, akár nem.

Úgy tizenkét évvel ezelőtt nem volt itt más, csak fák. Innen északra a föld hitvány, vagy mocsaras, vagy csupa kő, ahol még a fűz és a vörösfenyő sem tud gyökeret verni. De a folyó közelében a termőföld puha és vastag, s körülötte az erdő olyan sötétzöld,

hogy már majdnem fekete, az erős illatú csend pedig olyan mély és végtelen, mint az ég. Amikor megláttam, mindjárt sírva fakadtam. A homokfutó, ami idáig elhozott bennünket, csak zötyögött tovább, én pedig képtelen voltam lerázni magamról a gondolatot, hogy bármilyen hangosan sikítanék is, csak a szél felelhetne rá. Ha azonban az volt a célunk, hogy békét és nyugalmat leljünk, hát sikerült. A férjem nyugodtan kivárta, amíg csillapodott a hisztériás rohamom, majd zord mosollyal így szólt:

– Errefelé semmi sem nagyobb az Úrnál.

Feltéve, hogy az ember hisz az ilyesmiben, ezt elég biztosra vehettük.

Idővel megszoktam a csendet, a ritka levegőt, ami mindent fényesebbé és élesebbé tett, mint amilyen odahaza volt. Még meg is kedveltem. Aztán elneveztem Dove Rivernek, mivel senki sem tudott róla, hogy volna már neve.

Magam sem vagyok mentes minden szentimentalizmustól.

Jöttek mások is. Azután John Scott megépítette a folyó torkolatánál a malmot, és mivel olyan sokat költött rá, és olyan szép kilátás nyílt onnan az öbölre, úgy döntött, hogy akár el is lakhat benne. Ezzel valahogy divatba hozta, hogy az emberek a part közelében lakjanak, ami érthetetlen volt számunkra, akik éppen azért mentünk feljebb a folyó mentén, hogy elkerüljük az üvöltő viharokat, amikor az öböl dühös óceánná változik, és vissza akarja szerezni a földet, amire az ember oly önhittent letelepedett. De Caulfield (már megint az érzelgősség; Scott dumfriesshire-i) úgy fejlődött, a bőséges sík terület és az erdő relatív ritkasága miatt, no meg amiatt, hogy Scott vegyesboltot nyitott, ami nagyban megkönnyítette az életet az isten háta mögött, ahogy Dove River sosem tudna.

A közösség már több mint száz főből áll – skótok és jenkik furcsa elegyéből. Na meg Laurent Jammet-ből. Ő nem régen van – volt – itt, és valószínűleg soha nem költözött volna ide, ha nem veszi meg azt a földdarabot, amelyhez senki más nem volt hajlandó hozzájárulni.

Négy évvel ezelőtt megvásárolta a farmot a folyóparton, tőlünk lefelé. Egy ideje már üresen állt, előző tulajdonosa, egy idős skót miatt. Wade doki olcsó földet keresve érkezett Dove Riverbe, hogy ne legyen annyira azok szeme előtt, akik ítélnének felette – vagyos nővére és sógora élt Torontóban. Az emberek Dokinak hívták, bár kiderült, hogy nem orvos, csak művelt ember, aki egyetlen, helyet sem talált az Újvilágban, ahol megbecsülték volna sokféle, ám ködös tehetségét. Sajnos Dove River sem volt kivétel. Ahogy arra sokan rájöttek, a gazdálkodás lassú, de biztos módja annak, hogy az embernek elvessen a vagyona, tönkremenjen az egészsége és megtörjön a lelke. Egy ilyen korú férfi számára túl nehéz volt ez a munka, és nem szívvel-lélekkel végezte. A termése tönkrement, a disznai elkóboroltak az erdőben, a kunyhójának tüzet fogott a teteje. Egy este megcsúszott a kunyhó előtt természetes gátat formáló sziklán, s később egy mély örvényben találtak rá a Lófej szikla alatt, melyet üdítő kanadai fantáziátlansággal neveztek el így, mivel hasonlít egy lófejhez. Egyesek szerint megváltás volt számára azok után, amin keresztülment. Mások tragédiának nevezték, olyasfajta apró, házi tragédiának, amivel tele van a vadon. Azt hiszem, én magam máshogy képzeltem. Wade ivott, ahogy a legtöbb férfi. Egy éjjel, amikor elfogyott a pénze, és nem maradt egy csepp whiskyje sem, amikor már nem maradt dolga a világban, lement a folyóhoz, és nézte, ahogy a hideg fekete víz elrohan előtte. Úgy képzelem, hogy felnézett az égre, még utoljára hallotta az erdő gúnyos,

közönyös hangját, érezte a megáradt folyó vonzását, és végtelen kegyelmére bízta magát.

A történetek után az a pletyka járta, hogy balszerencsés az a föld, viszont olcsó volt, Jammet pedig nem az a fajta, aki ad a szóbeszédre, bár talán jobban tette volna, ha igen. Azelőtt hajós kereskedő volt a Társaságnál, és bezuhant a kenuja alá, miközben valami zuhatagon vonszolta éppen felfelé. A balesetben megsérült, ezért kártérítést kapott. Úgy tűnt, inkább hálás a balesetért, amelynek segítségével elég pénzhez jutott, hogy saját földet vehessen. Szívesen mondogatta, hogy mennyire lusta, és igaz is, hogy nem művelte a földjét, amit a legtöbb férfi nem kerülhet el. Eladta Wade földjének java részét, és a farkasokért kapott jutalomból, meg némi kereskedésből tartotta fenn magát. Minden tavasszal messzi földről érkező, sötét alakok jelentek meg nála felmálházott kenukon. Hasonszőrűnek találták, hogy üzleteljenek vele.

Fél órával később Caulfield legnagyobb házának ajtaján kopogok. Tornáztatom a jobb kezemen az ujjaimat, amíg válaszra várok – mintha karmokká görbültek volna a görcstől.

Mr. Knox arcszíne egészségtelen és szürkés, ami az epebajt juttatja eszembe, magas és sovány, arcéle, mint a baltáé, mely mintha állandóan készenlétben állna, hogy lesújtson a gyarlókra – hasznos tulajdonságok egy előljáró számára. Hirtelen olyan üresnek érzem magam, mintha egész héten egy falatot sem ettem volna.

– Á, Mrs. Ross... micsoda váratlan öröm!

Az igazat megvallva leginkább rémültnek tűnik, amikor meglát. Talán mindenkire így néz, mégis az a benyomásom, mintha egy kicsivel többet tudna rólam, mint amennyit szeretnék, ezért nem szívesen látná, ha a lányai egy magamfajtaival barátkoznának.

– Mr. Knox... Sajnos nem öröm. Borzalmas... baleset történt.

Mrs. Knox kiszagolva a lehető legzsírosabb pletykát, egy perc múlva bejön, így hát kettejüknek mondom el, amit a folyóparti kunyhóban láttam. Mrs. Knox a nyakában lógó apró aranykeresztet markolássza. Knox nyugodtan fogadja a hírt, de egyszer csak elfordul, majd vissza, s nem tudom elhessegetni az érzést, hogy közben öltötte magára a megfelelő – zord, könyörtelen, határozott és így tovább – arckifejezést. Mrs. Knox ott ül mellettem, és simogatja a kezemet. Igyekszem nem elhúzni.

– Ha belegondolok, hogy a múltkor a boltban láttam utoljára. Nem úgy nézett ki, mint aki...

Egyetértően bólogatok, s arra gondolok, hogy közeledtére hogyan burkolóztunk bűnös hallgatásba mindhárman. Miután számtalanszor biztosít döbrent együttérzéséről, és tanáccsal lát el megtépett idegek kezelésére, elrohan, hogy megfelelő módon (vagyis jóval részletesebben, mintha az apjuk is jelen volna) tájékoztassa két lányát a történekről. Knox hírnököt küld az Edgar erődbe, hogy magához kérésse a Társaság néhány emberét. Engem otthagya, hogy csodáljam a kilátást, majd visszatér, hogy közölje, hívatta John Scottot (akinek nemcsak boltja és malma, hanem számos raktára és jó sok földje is van), hogy menjen el vele szemügyre venni a kunyhót, megvédeni a „betolakodóktól”, amíg a Társaság képviselői meg nem érkeznek. Ezt a szót használja, némi éllel. Nem mintha szemrehányást tehetne nekem, amiért megtaláltam a holttestet, de abban biztos vagyok, hogy sajnálja, hogy egy közönséges farmerfeleség beszennyezte a helyszínt, még mielőtt módjában állt volna bevetni magasabb rendű képességeit. És azt is érzem, hogy a rosszalláson kívül még valami sugárzik belőle – az izgalom. Látja

a lehetőséget, hogy egy olyan drámai esemény fényében csilloghasson, amely sokkal sürgetőbb, mint ami általában a vadonban történik. Nyomozni fog. Feltételezem, hogy Scottot a hivatalosság látszata miatt viszi magával, meg hogy valaki szemtanúja legyen a zsenialitásának, és talán azért is, mert a vagyona és a kora bizonyos rangot kölcsönöz a boltosnak. Ennek nem feltétlenül van köze az intelligenciához. Scott az élő példa, hogy a gazdagok nem feltétlenül jobbak vagy okosabbak, mint mi, többiek.

Knox fogatán indulunk el a folyóparton. Mivel Jammet kunyhója közel van a házunkhoz, kénytelenek magukkal vinni, s mivel előbb érünk az ő kunyhójához, felajánlom, hogy bekísérem őket. Knox atyáskodó aggodalommal ráncolja a szemöldökét.

– Bizonyára kimerült a rettenetes ijedségtől. Ragaszkodom hozzá, hogy hazamenjen, és pihenje ki magát!

– Magunk is láthatjuk, amit maga látott – teszi hozzá Scott, mi több, jelentőségteljes hanglejtéssel.

Elfordulok tőle – egyesekkel felesleges vitatkozni –, és a balta arcélhez beszélek. Rájövök, hogy sérti, hogy nő létemre el tudom képzelni, hogy újra szembesüljek efféle borzalommal. Ám valami egyszerűen megmakacsolja magát bennem: miért feltételezi, hogy ő és csakis ő vonhatja le a helyes következtetéseket? Vagy talán csak arról van szó, hogy nem szeretem, ha megmondják, mit tegyek. Azt felelem, meg tudnám állapítani, hogy hozzányúlt-e valaki valamihez, ami ellen nincs mit felhozniuk, s különben sem sok mindent tehetnének, mint hogy durván elvonszolnak az ösvényen, és bezárnak a saját házamba.

Az őszi időjárás kegyes, de amikor Knox kinyitja az ajtót, megcsap a pusztulás bágyadt szaga. Eddig nem vettem észre. Knox tesz egy lépést előre, a száján át veszi a levegőt, és Jammet kezére teszi

az ujjait – látom, ahogy bizonytalankodik, hogy vajon hol érintse meg –, mielőtt meglehetősen hidegnek nyilvánítaná. A két férfi halkán beszél, jóformán suttog. Megértem – hangosabban beszélni modortalanság volna. Scott jegyzetfüzetet vesz elő, és felírja, amit Knox mond, miközben szemügre veszi a test helyzetét, a kályha hőmérsékletét, a szobában levő tárgyak elhelyezkedését. Azután Knox sokáig áll tétlenül, de sikerül továbbra is határozottnak látszania – ez szinte fizikai képtelenség, amit érdeklődéssel figyelek. A padlón lábnyomok látszanak, de sehol egy furcsa tárgy, sehol egy fegyver. Az egyetlen jel a Jammet fején éktelenkedő rettenetes, körbefutó vágás. Bizonyára egy indián tette, mondja Knox. Scott egyetért velem. Nincs az a fehér ember, aki ilyen barbárságra volna képes. Megjelenik előttem a felesége arca tavaly télen, amikor fel volt dagadva, és csupa lila meg zöld volt, de váltig állította, hogy megcsúszott egy jégfolton, bár mindenki tudta az igazat.

A két férfi felmegy az emeletre, a másik szobába. A padlódeszka nyikorgásából és a rések közül alászálló porból tudom, merre járnak. A por eléri Jammet testét, puhán telepedik az arcára, mint a hópihe. Elviselhetetlen, hogy porszemek hullanak a nyitott szemébe, de képtelen vagyok elfordítani a fejem. Úgy érzem, oda kell mennem, és le kell söpörnem, és rájuk kell szólnom, hogy hagyják abba, ne nyúljanak semmihez, de egyiket sem teszem. Képtelen vagyok hozzáérni.

– Napok óta nem járt odafent senki. A por elég érintetlen volt – mondja Knox, amikor újra lejönnek, és zsebkendőjükkel verik le nadrágjukról a koszt. Knox lehozott egy tiszta lepedőt. Kirázza, újabb porszemeket kavar fel a szobában, amelyek úgy repülnek körbe, mint valami napsütötte méhraj. A lepedővel letakarja az ágyon heverő holttestet.

– Na, ez majd távoltartja a legyeket – mondja elégedetten, bár a vak is látja, hogy nem így lesz.

Úgy döntenek, hogy nem tehetünk – pontosabban nem tehetnek – többet, ideje indulni. Knox egy darab dróttal és egy darabka pecsétviasszal zárja le az ajtót. Ez a részlet, bár nem szívesen ismerem be, nagy hatással van rám.

A HÚVÖSRE FORDULÓ IDŐ, Andrew Knoxot fájdalmasan emlékezteti a korára. Néhány éve minden ősszel sajogni kezdenek az ízületei, s ez a fájdalom nem hagy alább egész télen át, akárhány réteg flanelbe és gyapjúba burkolja is. Kénytelen óvatosan járni, hogy kibírja a nyilallást a csípőjében. Őszről ősze korábban kezdődik a fájdalom.

Ma azonban a kimerültség az egész lelkére áterjed. Azzal magyarázza magának, hogy egy ilyen erőszakos cselekmény bárkit megrázna. De ennél többről van szó. A két falu történetében még soha senkit nem gyilkoltak meg. Úgy gondolja, hogy azért jöttünk ide, hogy az ilyesmitől elmeneküljünk: az ilyesmit magunk mögött kellett volna hagynunk, amikor elhagytuk a városainkat. De mégis, a furcsasága... a brutális, barbár gyilkolás délen, az Államokra volna jellemző. Az elmúlt néhány évben sokan haltak meg végegyengülésben, persze voltak, akiket láz vagy baleset vitt el, hogy azokat a szegény lányokat ne is említsük... De nem gyilkoltak meg senkit védtelenül, harisnyában. Felzaklatja, hogy az áldozaton még cipő sem volt.

Vacsora után átolvassa Scott feljegyzéseit, és igyekszik nem elveszíteni a türelmét: „A kályha 91 centiméter magas, és 50 centiméter

mély, érintése kissé meleg.” Feltételezi, hogy ez hasznos lehet. Feltéve, hogy a tűz lobogva égett a halál beálltakor, harminchat órába is beletelhetett, hogy kihűljön a kályha. Vagyis a gyilkosság előző nap történhetett. Hacsak nem kezdett a tűz már akkor kihunyni, amikor Jammet élete véget ért, mely esetben az éjszaka folyamán történt. De nem elképzelhetetlen az sem, hogy előző éjjel. A nyomozás során nem sok mindent találtak. Nem látszottak a küzdelem egyértelmű jelei; vér nem volt máshol, csakis az ágyon, ahol bizonyára megtámadták. Hangosan tűnődtek, hogy vajon a tettesek átkutatták-e a konyhót, de akkora volt a rendetlenség – Mrs. Ross szerint a megszokott módon –, hogy lehetetlen volt bizonyosat állítani ezzel kapcsolatban. Scott fennhangon kijelentette, hogy a tettesnek rézbőrűnek kellett lennie: nincs az a fehér ember, aki képes volna ilyen barbár cselekedetre. Knox nem annyira biztos benne. Néhány évvel ezelőtt egy különösen sajnálatos eset miatt hívták el egy farmra Coppermine közelében. Egyes közösségekben él egy közkedvelt szokás, mely szerint a vőlegényt rituálisan megalázzák a nászéjszakáján. Zángózásnak hívják, és célja, hogy nyíltan kifejezésre juttassa a közösség rosszallását, például amiatt, hogy egy öregebb férfi fiatal nőt vett el. Ezúttal az idős vőlegényt szurokba és tollba hempergették, és lábánál fogva felakasztották egy fára a saját háza előtt, miközben a helyi fiatalok álarcban, üstököt verve és sípólva masíroztak fel-alá.

Csíny. Fiatalos jókedv.

De az ember valahogy meghalt. Knox legalább egy ifjúról tudta, hogy kétségkívül részt vett a dologban, de bármennyire bánták is, senki nem beszélt. Egy félresikeredett csíny? Scott nem látta a férfi elborult arcát; a bedagadt bokába kegyetlenül belevágó

drótokat. Andrew Knox nem tud felmenteni a gyanú alól egy egész fajt, mondván, hogy kegyetlenségre képtelen.

Felfigyelt az odakintről beszűrődő zajokra. A falakon kívül ott lehet a gonosz erő. Talán az a fajta ravaszság, hogy valakinek eszébe jut, hogy megskalpolja egy embert, csak azért, hogy a gyanút más színűekre terelje. Adja isten, hogy ne caulfieldi legyen! És vajon mi lehetett az indíték? Bizonyára nem az, hogy ellopja Jammet öreg, elvásott holmiját. Talán titokban nagyobb vagyont rejtegetett? Voltak ellenségei azok között, akikkel üzletelt? Netán kifizetetlen adóssága?

Felsóhajt. Elégedetlen a gondolataival. Biztos volt benne, hogy nyomra fogja vezetni, ha megnézi a kunyhót, talán a megoldást is megtalálja, most azonban bizonytalanabb, mint eddig. Sértené a büszkeségét, ha beismerné, hogy képtelen volt olvasni a nyomokból, főként Mrs. Ross jelenlétében – bosszantó egy asszony, akinek a társaságában mindig kínosan érzi magát. Gúnyos pillantása egyszer sem enyhült meg, még akkor sem, amikor elmesélte a megdöbentő felfedezést, sem amikor másodízben szembesült vele. Nem kedvelik a városban, mert olyan, mintha mindenkit lenézne, bár azt mondják (márpedig Knox hallott már elég hátborzongató pletykát), hogy nincs mire fenn hordani az orrát. Ha viszont az ember ránéz, és felidézi magában az egyik-másik rémséges történetet, teljesen hihetetlennek találja őket: az asszony királynőien viselkedik, és el kell ismerni, csinos az arca, bár tüskés modora nem illik a valódi szépséghez. Amikor Knox odalépett a tetemhez, hogy kitapogassa, meleg-e még, érezte magán a nő pillantását. Alig tudott nyugalmat parancsolni remegő kezének – mintha nem lett volna egy darabka bőr sem, ami ne lett volna véres. Nagy levegőt vett (amitől csak még jobban felfordult a gyomra), és ujjait a halott férfi csuklójára tette.

Hideg volt, de máskülönben emberi tapintása volt, normális, mint a saját bőre. Megpróbálta levenni a tekintetét a rettenetes sebről, de az, mint a legyek, mintha képtelen lett volna távol maradni tőle. Jammet felbámult rá, s Knoxnak eszébe jutott, hogy éppen ott áll, ahol a gyilkos is állhatott. Jammet nem aludt, legalábbis az utolsó pillanatban nem. Knox úgy érezte, le kellene zárnia a szemeit, de tudta, hogy nem tudja megtenni. Nem sokkal később hozott fentről egy lepedőt, és letakarta a testet. A vér már megalvadt, nem fogja összepiszkolni, mondta, mintha lett volna jelentősége. Zavartottságát egy újabb praktikus megjegyzéssel igyekezett palástolni, bár utálta hangjának életerős zengését. Holnap legalább már nem egyedül az övé lesz a felelősség – megérkeznek a Társaság emberei, és bizonyára tudják majd, mi a teendő. Valószínűleg kiderül valami, valaki biztos látott valamit, s estére megoldódik az egész.

Knox ebben a hamis reményben szépen halomba rendezi a papírokat, és elfújja a lámpát.

ÉJFÉL IS ELMÚLT, mégis ott ülök a lámpánál egy könyvvel, amit képtelen vagyok olvasni, és a lépteire várok. Várom, hogy kinyíljon az ajtó, és hideg levegő áradjon be a konyhába. Azon kapom magam, hogy megint azokra a szegény lányokra gondolok. Dove Riverben és Caulfieldben mindenki ismeri a történetet, és megosztják bárkivel, aki erre jár, vagy téli esteiken a kandalló előtt némi változtatással újra meg újra felidézik. Tragédia ez, mint a legtöbb jó történet.

Setonék tiszteletre méltó család voltak St. Pierre La Roche-ból. Charles Seton orvos, a felesége, Maria, Skóciából vándorolt be. Két lányuk volt, mindkettő a szemük fénye (ahogy mondani szokták, bár melyik gyermek nem az?). Egy kellemes szeptemberi napon Amy, aki tizenöt éves volt akkor, és a tizenhárom éves Eve elindult Cathy Sloan nevű barátnőjükkel bogyót gyűjteni meg piknikezni a tópartra. Ismerték az utat, hiszen mindhárom lány itt nőtt fel, ismerték és tiszteletben tartották a vadon törvényeit is: sose hagyd el az ösvényt, sose maradj el sötétedés után! Cathy híres volt különleges szépségéről. Ezt mindig hozzáteszik, mintha a történeteket még tragikusabbá tenné, bár személy szerint nem látom be, miért.

Reggel kilenckor indultak útnak egy kosár enni- és innivalóval. Négykor, amikor vissza kellett volna érniük, híre-hamva sem volt a három lánynak. Szüleik egy további órát vártak, majd a két apa elindult utánuk. Cikcakkban követték az ösvényt, és a nevüket kiáltozták, amíg oda nem értek a tóhoz, ahol tovább kutattak és tovább kiáltoztak egészen sötétedés utánig, mindhiába. Akkor visszaindultak, gondolván, hogy a lányok talán más utat választottak, és már hazaértek, de nem voltak otthon.

Nagy erővel kezdték keresni őket, a város minden lakója segített. Mrs. Setonre ájulási rohamok törtek. A második nap estéjén Cathy Sloan besétált St. Pierre-be. Gyenge volt, a ruhája pedig mocskos. Elvesztette a kabátkáját és a fél pár cipőjét, de még mindig a kezében szorongatta a kosarat, amiben az ebédjük volt; ekkor már nyilván (ez a groteszk részlet valószínűleg hamis) hullott levelekkel volt tele. A csapat még nagyobb igyekezettel kereste őket tovább, de sosem talált semmit. Se egy cipőt, se egy darabkát a ruhájukból, még csak egy lábnyomot se. Mintha megnyílt volna alattuk a föld, és elnyelte volna őket.

Cathy Sloant ágyba dugták, bár kérdéses volt, hogy valójában beteg-e. Azt mondta, hogy nem sokkal indulás után valamin összeeszesztek Eve-vel, ezért a lányok mögött lemaradva ballagott, míg végül szem elől veszítette őket. Elment a tóhoz, és a nevüket kiabálta abban a hitben, hogy csak gonoszkodnak vele, azért bújtak el. Aztán eltévedt az erdőben, és nem találta az ösvényt. Soha többé nem látta a Seton lányokat.

A város lakói tovább kutattak, küldöttségeket menesztettek a közeli indián falvakba, mivel a gyanú árnyéka olyan természetesen esett rájuk, ahogy az eső a földre. De az indiánok nemcsak

megesküdtek a Bibliára, hogy ártatlanok, de szemernyi gyerekrablásra utaló nyomot sem talált senki. Setonék egyre messzebb és messzebb kutattak. Charles Seton embereket fogadott fel, köztük egy indián nyomkövetőt is, majd miután Mrs. Seton belehalt, állítólag a szívfájdalomba, egy hivatásos nyomozót az Államokból. A nyomozó beutazta az indián törzseket egész Felső-Kanadában, sőt még azon is túl, de semmit nem talált.

A hónapokból évek lettek. Charles Seton ötvenkét évesen kimerülten, nincstelenül és tehetetlenül halt meg. Cathy Sloan soha többé nem volt ugyanaz a szépség, aki azelőtt; tompának és ostobának tűnt, vagy talán mindig is ilyen volt? Már senki nem emlékszik. Az eset híre elterjedt közel s távol, majd legendává alakult, melyet az iskolás gyerekek teljesen összefüggéstelenül, az elcsigázott anyák pedig azért meséltek, hogy elvegyék gyermekeik kedvét a csatangolástól. Vadabbnál vadabb elméletek kaptak szárnyra, hogy mi történhetett a két lánnyal; távoli vidékekről írtak emberek, azt állítva, hogy látták őket, vagy feleségül vették őket, vagy hogy ők maguk azok, de egyik hír sem bizonyult igaznak. Végül egyetlen magyarázat sem tudta betölteni az űrt, amit Amy és Eve eltűnése hagyott.

Mindez úgy tizenöt éve vagy még régebben történt. Setonék halottak; előbb az anya halt bele a gyászba, azután az apa, nyakig eladósodva és kimerülten a folytonos kereséstől. De a lányok története a miénk maradt, mert Mrs. Seton húga hozzáment Mr. Knoxhoz. Ezért burkolóztunk büntudatos hallgatásba, amikor aznap bejött a boltba. Nem ismerem őt különösebben jól, de azt tudom, hogy sosem beszél az esetről. Téli estéken a kandalló előtt ő nyilván másról mesél.

Eltűnnek emberek. Igyekszem nem feltételezni a legrosszabbat, de kísért a lányokkal kapcsolatos sok szörnyűséges elmélet. A férjem

már lefeküdt. Vagy nem aggódik, vagy nem érdekli – már évek óta nem tudom, mikor mit gondol. Felteszem, ilyen a házasság, vagy egyszerűen én nem vagyok valami jó házastárs. A szomszédasszonyom, Ann Pretty, valószínűleg ez utóbbira hajlana; ezerféleképpen tudja kifejezésre juttatni, hogy nem teszek eleget rendesen asszonyi kötelességemnek, ami, ha belegondolunk, elképesztő teljesítmény egy ilyen kevésbé kifinomult nőtől. Arra a tényre, hogy nincsenek élő gyermekeim, úgy tekint, mintha kibújtam volna a bevándorlók kötelessége alól, ami ezek szerint az volna, hogy elég munkaerőt neveljenek ahhoz, hogy egy farm külső segítség nélkül működni tudjon. Elég elterjedt nézet egy ilyen hatalmas és ritkán lakott országban. Én néha azt gondolom, hogy a telepések az ország mérete és üressége miatti rémületükben szaporodnak ilyen hősieken, abban a reményben, hogy hátha meg tudják tölteni utódaikkal. Vagy talán attól tartanak, hogy egy gyerek olyan könnyen eltűnhet, hogy muszáj mindig lennie többnek is. Talán igazuk van.

Amikor ma délután visszaértem a házhoz, Angus már otthon volt. Beszámoltam neki Jammet haláláról, ő pedig hosszasan vizsgálta a pipáját, ahogy akkor szokta, amikor nagyon elgondolkozik. Éreztem, hogy majdnem elsírom magam, pedig nem ismertem Jammet-t túl jól. Angus jobban ismerte, néha vele ment vadászni. De nem tudtam olvasni a felszín alatt kavargó gondolataiban. Később mindketten a szokott helyünkön ültünk a konyhában, és csendben ettünk. Kettőnk között, az asztal hosszabb oldalán még egy teríték. Egyikünk sem hozta szóba.

Sok évvel ezelőtt a férjem egyszer elutazott vissza, keletre. Három hétig volt távol, aztán táviratot kaptam, hogy vasárnapra várjam. Négy év alatt egyetlen éjszakát sem töltöttünk külön, s nagyon

vártam már, hogy megjöjjön. Amikor meghallottam a kocsikerek zörgését az úton, kifutottam elé, de csodálkozva láttam, hogy a kocsin ketten ülnek. Amikor közelebb ért, láttam, hogy egy ötéves forma kislány van vele. Angus megállította a pónit, én pedig torokban dobogó szívvel futottam oda hozzájuk. A kislány aludt, hosszú szempillái fakó arcán pihentek. A haja fekete volt. A szemöldöke is fekete. Szemhéján lila erek ütöttek át. Gyönyörű volt. Én meg szóhoz sem jutottam. Csak bámultam.

– A francia kisasszonyoknál volt. A szüleit elvitte a pestis. Halottam róla, és elmentem a zárdába. Annyi gyerek volt ott! Próbáltam egy megfelelő korút választani, de... – Elhallgatott. Kisbabánk, egy leányka, egy évvel azelőtt halt meg. – De ő volt a legcsinosabb. – Nagy levegőt vett. – Nevezhetnéd Olivianak. Nem tudom, akarnád-e, vagy...

Átöleltem a nyakát, s egyszerűen azt vettem észre, hogy nedves az arcom. Magához szorított, aztán a gyermek kinyitotta a szemét.

– Frances-nek hívnak – mondta észrevehető ír kiejtéssel. A pillantása éles, éber volt.

– Szervusz, Frances – mondtam feszülten. Mi lesz, ha nem kedvel bennünket?

– Te leszel a mamám? – kérdezte.

Éreztem, hogy felforrósodik az arcom, ahogy rábólintok. Azután elcsendesedett. Bevittük a házba, és a legfinomabb vacsorát főztem, amit csak össze tudtam ütni: fehér húsu halat, zöldséget és teát sok cukorral, bár nem sokat evett, és a halra úgy bámult, mintha nem tudná biztosan, mi fán terem. Nem szólt egy szót sem, csak hol rám, hol Angusra pillantott sötétkék szemével. Kimerült volt. A karjaimba vettem, és felvittem az emeletre. Beleremegtem az érzésbe, ahogy ezt a meleg, ernyedt kis testet tartottam.

Törékenynek éreztem a csontjait, és olyan áporodott szaga volt, mint egy szobának, amit nem szellőztetnek. Mivel félálomban volt, levettem a ruháját, cipőjét, zokniját, és betakargattam. Figyeltem, ahogy álmában összerándul.

Frances szülei Belle Isle-nél értek partot egy Sarah nevű postahajóval. A fedélközt telezsúfolták írekkel Mayo megyéből, ahol még mindig szenvedtek a krumplihiány miatti éhínségtől. Mint azok az emberek, akik csak akkor kapnak rá valamire, amikor már rég kiment a divatból, a fedélzeten úgy tört ki a tífusz, bár a járvány java már elmúlt. Majd száz férfi, nő és gyerek halt meg a hajón, ami hazafelé Liverpoolba azután el is süllyedt. Sok gyermek maradt árván, s a zárdába vitték őket, amíg otthont nem találnak számukra.

Amikor másnap reggel bementem a vendégszobába, Frances még aludt, bár amikor finoman megérintettem a vállát, az volt az érzésem, hogy csak mímeli. Rájöttem, hogy fél; talán rémes történeteket hallott a kanadai gazdákról, és azt hitte, hogy rabszolgaként fogunk bánni vele. Rámosolyogtam, és kézen fogva levezettem a földszintre, ahol már elkészítettem neki egy kád forró vizet a kályha előtt. Miközben felemelte a karját, hogy lehámozzam hosszú alsószoknyáját, szemét a padlóra szegezte.

Kirohantam a házból, August keresve, aki a ház sarkánál fát hasogatott.

– Angus! – sziszegtem, dühös voltam, és ostobának éreztem magam.

Baltával a kezében felém fordult, és homlokát ráncolva, értetlenül kérdezte:

– Valami baj van? Jól van a kicsi?

Az első kérdésre a fejemet ráztam. Az jutott eszembe, hogy tudja, de azonnal elhessegettem a gondolatot. Tudta, milyen vagyok,

így hát visszafordult a rönkhöz; lecsapott a balta, a fáskosárba re-
pült két csinos fél hasáb.

– Angus, fiút hoztál.

Letette a baltát. Nem tudta. Visszamentünk a házba, ahol a
gyermek szórakozottan játszott a szappannal a kádban, s hagyta
kicsusszanni az ujjai közül. Nagy szemekkel nézett ránk, bizalmat-
lanul. Nem csodálkozott, amiért megbámuljuk.

– Akarjátok, hogy visszamenjek? – kérdezte.

– Dehogy, természetesen, nem. – Letérdeltem mellé, és kivettem
a kezéből a szappant. A lapockái szárnyakként álltak ki csontsovány
hátából.

– Majd én. – Fogtam a szappant, és nekiláttam megfürdetni,
abban bíztam, hogy a kezeim sokkal jobban elmondják neki, hogy
nem számít, mint ahogy szavakkal tudnám. Angus visszament a
farakáshoz, és hagyta, hogy az ajtó becsapódjon mögötte.

Sosem tűnt úgy, mintha Francis csodálkozott volna, hogy lány,
ruhában érkezett hozzánk. Mi magunk órákon át tűnődtünk a
francia kisasszonyok indítékain. Azt gondolták, hogy egy lánynak
könnyebb otthont találni, mint egy fiúnak? Pedig az árvák között
fiúk is voltak. Talán egyszerűen nem vették észre? Elvakította őket
az arca szépsége, és olyan ruhába öltöztették, ami a legmegfelelőbb-
nek tűnt? Francis nem szolgált magyarázattal, és láthatóan nem
szégyellte magát. Ellenkezést sem tanúsított, amikor varrtam neki
néhány nadrágot és inget, és levágtam hosszú haját.

Azt hiszi, sosem bocsátottunk meg neki, pedig a magam részéről
nem így van. Ami az uramat illeti, abban viszont már nem vagyok
annyira biztos. Ízig-vérig skót hegylakó, nem szereti, ha a bolondját
járatják vele, és nem tudom, hogy túltette-e magát a sokkon. Amíg
Francis gyerek volt, nem volt semmi baj. Nagyon vicces tudott lenni,

bohóckodott, embereket utánzott. De mindannyian öregebbek lettünk, a dolgok változtak, s úgy tűnik, hogy mint mindig, ezúttal is rosszabbodtak. Francisból olyan fiatalember lett, aki mintha képtelen lenne beilleszkedni. Figyeltem, ahogy igyekszik szenvedély nélküli és kemény lenni, kifejleszteni magában a vakmerő bátorságot, és azt a veszélyekkel szembeni laza tiszteletlenséget, ami a vadonban szokásos. Egy férfi legyen bátor és kitartó, ne csináljon nagy ügyet a fájdalomból és a nehézségekből. Sose panaszkodjon. Sose inogjon meg. Láttam, ahogy kudarcot vall. Torontóban vagy New Yorkban kellett volna élnünk, akkor talán nem számított volna. De ami egy puhányabb világban hőstettnek is beillik, az itt mindennapi feladat. Többé nem próbált olyan lenni, mint a többiek. Mogorva lett és szűkszavú, már nem reagált a gyengédségre, nem volt hajlandó hozzám érni.

Most tizenhét éves. Az ír tájszólása nagyjából eltűnt, de bizonyos dolgokban ugyanannyira idegen, mint mindig is volt. Úgy néz ki, mint egy elcserélt gyermek; azt mondják, egyes írekben van spanyol vér, s Francist látva az ember el is hiszi. Annnyira sötét a bőre és a haja, amennyire Angusé és az enyém világos. Ann Pretty egyszer azt az erőltetett viccet sütötte el, hogy a pestis sorscsapás volt a gyerekeknek, nekünk meg a gyerek lett a sorscsapásunk. Rettenetesen megharagudtam rá (ő persze kinevetett), de a szavai megragadtak bennem, és előbújnak az emlékezetemből, amikor Francis keresztülviharzik a házon, csapkodja az ajtókat, és úgy morog, mintha alig tudna beszélni. Ilyenkor kénytelen vagyok emlékeztetni magamat saját ifjúságomra, és tartani a számat. Az uram kevésbé elnéző vele. Napok is eltelnek anélkül, hogy egy jó szót szólnának egymáshoz.

Ezért félttem elmondani Angusnek, hogy Francist tegnap óta nem láttam. Mégis haragszom rá, amiért nem kérdi. Hamarosan

reggel lesz, és a fiunk negyvennyolc órája nem jött haza. Volt már ilyen. El szokott menni egyedül horgászni két vagy három napra, és legtöbbször hal nélkül jön meg, jóformán egy szót sem pazarolva arra, hogy mit csinált. Gyanítom, hogy gyűlöl megölni bármit; a horgászat csak álca, hogy egyedül lehessen.

Bizonyára elbóbiskoltam a székben, mert már majdnem világos van, amikor elmacskásodva és dideregve felébredek. Francis nem jött meg. Bármennyire igyekszem is meggyőzni magamat, hogy csak véletlen, hogy csak egy újabb, elhúzódozó horgászásról van szó, nem hagy nyugodni a gondolat, hogy a fiam a valaha megesett egyetlen Dove River-i gyilkosság napján tűnt el.

AZ ELSŐ NAPSUGARAK megvilágítják a három nyugat felől közeledő lovast. Már órák óta úton vannak, és a napfény megkönnyebülés számukra, főleg a leghátsó férfinak. Donald Moody gyöngeszemének a félhomály különösen megerőltető; akárhogy is illeszti az okulárét az orrára, a színtelen világ csupa bizonytan távolság és zavaros, mozgó alak. Ráadásul jéghideg van. Több réteg gyapjúba burkolva és kifordítva felvett irhakabátban is úgy elgémberedtek a tagjaik, hogy az már régen rosszabb, mint a fájdalom. Donald belélegzi a ritka, édes levegőt, mely annyira különbözik Glasgow-étól, a szülővárosáétól, ahol az évnek ebben az időszakában minden kormos és nyirkos. A levegő olyan tiszta, hogy az akadálytalanul áramló napfény mintha messzebbre eljutna. Amikor a nap felbukkan a láthatáron, mint most, árnyékuk mintha a végtelenségig nyúlna.

A lova, amely ott tolakodott az előtte haladó háttas mögött, most a sűrű hátsó feléhez szorítja orrát, amivel rászolgál egy figyelmeztető farokcsapásra.

– A fenébe, Moody! – szólal meg az előtte lovagló férfi. Donald oktalan lova egyfolytában lemarad, máskor meg beleütközik Mackinley lovának hátsójába.

– Elnézést, uram! – Donald megrántja a gyeplőt, mire a ló sunyít. Egy franciától vásárolta, és úgy tűnik, az állatra átragadt némi britellenes előítélet.

Mackinley hátából sugárzik a nemtetszés. Az ő lova tökéletesen viselkedik, csakúgy, mint az előtte haladó. Donaldnak viszont állandóan az orra alá dörgölik, hogy zöldfülű még. Alig több mint egy éve van Kanadában, de még mindig hatalmas hibákat vét a Társaság etikettje ellen. Soha senki nem figyelmezteti előre, mivel jóformán egyetlen szórakozásuk figyelni, ahogy kínlódik, belesüllyed a mocsárba, és megsérti a helyieket. Nem mintha a többiek kifejezetten rosszindulatúak volnának, de itt egyértelműen ez a módi: a csapat legújabb tagjának bohócként kell kitöltenie a tanoncidejét. A Társaság legtöbb alkalmazottja tanult ember, bátor és kalandvágyó, s úgy érzik, hogy fájdalmasan hiányoznak életükből az események ebben a nagy országban. Vannak ugyan veszélyek (ahogy a hirdetésben is benne áll), de ez inkább fagyást vagy leégést jelent, nem pedig fegyvertelen küzdelmet a vadállatokkal, vagy háborút az ellenséges bennszülöttekkel. Hétköznapi életük csip-csup kellemetlenségek sora – a hidegtől, a sötétől, az elviselhetetlen unalomtól vagy a rossz ital mértéktelen fogyasztásától. Donald hamar rájött, hogy a Társaságnál dolgozni olyan, mintha munkatáborba küldték volna, csak a papírmunka több.

A előtte haladó férfi, Mackinley, az intéző az Edgar erődben. Egy bennszülött alkalmazott, Jacob vezeti őket, aki ragaszkodik hozzá, hogy mindenhová elkísérje Donaldot, akinek ez meglehetősen kínos. Donald nemigen kedveli Mackinley-t, aki felváltva ironikus vagy nyers, hogy elhárítsa a kritikát, amire mintha minden irányból számítana. Azt feltételezi, hogy Mackinley azért olyan ingerlékeny, mert társadalmilag alacsonyabb rendűnek tartja

magát némely beosztottjánál, beleértve Donaldot is, és egyfolytában fürkészi a tiszteletlenség jeleit. Donald sejti, hogy ha Mackinley nem rágódna annyit ilyesmiken, akkor sokkal jobban tisztelnék, de nem valószínű, hogy meg tudna változni. Ami őt magát illeti, tudatában van, hogy Mackinley és a többiek meglehetősen gyenge könyvelőnek, de elég hasznavehető embernek tartják, bár nem valódi, régi vágású kalandornak, amilyennek a vadonban lenni kell.

Amikor partra szállt a glasgow-i hajóról, önmaga akart lenni, és hagyta, hogy az emberek olyannak vegyék, amilyenek találják. De azóta hősies erőfeszítéseket tett, hogy emelje az ázsióját. Először is egyenletesen növelte az erőd éltető elemét jelentő kemény szesz iránti toleranciáját, bár most sem igen bírja. Amikor megérkezett, csak udvariasan kortyolgatta a rumot, amit hatalmas, bűzös hordókból töltöttek palackokba, s arra gondolt, hogy sohasem kóstolt még ilyen undorító lötytyöt. A többiek észrevették a tartózkodását, és magára hagyták, miközben elkalandoztak a részegség birodalmába, hosszú, unalmas történeteket mesélve, újra meg újra ugyanazokon a vicceken röhögve. Donald egy darabig tűrte, de azután annyira ránehezedett a magány, hogy nem bírta tovább. Amikor először itta le magát a sárga földig, a többiek megéljeneztek, és hátba veregették, miközben térden állva okádott. Rosszul volt, és kiverte a savanyú izzadság, mégis a melegség szikráját érezte: közük tartozott – végre befogadták. A rumnak ugyan már nem volt annyira rossz az íze, mint az elején, azt viszont érezte, hogy a többiek még mindig rajta mulatnak, ezért elnézőek iránta. Még mindig csak kezdő könyvelő volt.

A másik briliáns ötlete, amivel rangot akart kivívni magának, az volt, hogy rögbimeccset szervezett. Ez összességében tragikusnak

bizonyult, de egyetlen fénysugár mégis eredt belőle, amitől jobban kihúzhatta magát a nyeregben.

Az Edgar erőd civilizált hely a Társaság legtöbb helyőrségéhez képest. A Nagy-tavak partjához közel fekszik, a palánk mögött nagy összevisszaságban fából ácsolt épületek állnak – az egész makacsul védelmezi a bentlevőket a szigetek és az öböl lélegzetelállító látványától, egy lucfenyő sáv mögött. Ami azonban az Edgar erődöt civilizálttá teszi, az a telepések közelsége, márpedig a legközelebbiek Caulfieldben élnek. Caulfield lakói boldogok, hogy a kereskedelmi helyőrség közelében élhetnek, mivel az dugig van angol árucikkkel és a Társaság derék embereivel. A kereskedők ugyancsak boldogok, amiért Caulfield közelében lehetnek, hiszen az dugig van angolul beszélő, fehér nőekkel, akiket néhanapján rá tudnak venni, hogy emeljék az erőd báljainak és más társasági eseményeinek – például a rögbimeccsnek – a fényét.

A meccs reggelén Donald feszült volt. Az emberek tekintete morgva és homályos volt a maratoni ivászat után, Donald pedig ijedten látta meg az első vendégeket. Miután megismerkedett velük, még jobban megijedt: egy magas, szigorú külsejű férfi érkezett, aki úgy nézett ki, mint a pokol kínjait hirdető prédikátor, és a két lánya, akik majd kibújtak a bőrükből, hogy ennyi fiatalos, független férfit látnak maguk körül.

A Knox nővérek udvariasan követték az eseményeket, ám teljesen össze voltak zavarodva. Útban az Edgar erődbe, apjuk a legjobb tudása szerint igyekezett elmagyarázni nekik a szabályokat, ám a tudása berozsdásodott, s csak még jobban összezavarta vele a lányokat. A játékosok nagy, rendetlen csapatokban mozogtak a réten, a labdát (súlyos rongykupac, melyet az egyik hajós kereskedő felesége öltött össze) pedig többnyire nem lehetett látni.

Ahogy a játék haladt, a hangulat egyre sötétebb lett. Donald csapata mintha összebeszélte volna, hogy nem engedik labdához jutni, s fittyet hányva a kiáltásaira, nem passzoltak neki. Fel-alá rohangált, remélve, hogy a lányoknak nem tűnik fel, mennyire felesleges, amikor a labda tömését hullajtva felé gurult. Felkapta, és elindult futva a pályán, azzal az elhatározással, hogy most megmutatja, ám hipp-hopp a földön találta magát. Egy alacsony félvér, Jacob, elszedte tőle a labdát, és elrohant, Donald pedig üldözőbe vette, hiszen semmi esetre sem akarta kiengedni a kezei közül a lehetőséget. Rávetette magát Jacobra, elkaszált a lábait egy durva, de korrekt szereléssel. Egy óriás növésű kormányos fellapátolta a labdát, és bent volt a gól.

Ahogy ott feküdt a földön, Donald diadalmas éljenzése csak gurulázként jött ki a torkán. Amikor felemelte gyomráról a kezét, látta, hogy sötét és meleg, Jacob pedig késsel a kezében áll felette, s arckifejezése lassan eltorzul, megjelenik rajta az iszonyat.

Egy idő után a nézők is észrevették, hogy valami nincs rendjén, és berohantak a pályára. A játékosok odagyűltek Donald köré, akiknek első felismerhető érzése a szégyenkezés volt. Látta, ahogy az előljáró atyáskodó, aggodalomtól felhős arccal hajol fölé.

– ...alig sérült meg. Baleset... a pillanat hevében.

Jacob összezavarodott, patakzottak arcán a könnyek. Knox szemügyre vette a sebet.

– Maria! Add ide a kendődet!

Maria, a kevésbé szép lány letépte magáról a kendőjét, de Donald tekintete Susannah tótágast álló arcára meredt, miközben a kendőt a sebére nyomták.

Gyomortájékon kezdett tompa fájdalmat érezni, és észrevette, mennyire fázik. A játékról megfeledkezvén, a játékosok félszegen

álldogáltak, és pipára gyűjtottak. De Donald belenézett Susannah aggodalommal telt szemébe, és úgy érezte, már nem izgatja a meccs végeredménye, vagy hogy elég keménynek és férfiasnak mutatkozott-e, sőt az sem, hogy a vére átszivárog a kabátján, és barnára festi. Szerelmes volt.

A sebesülés meglepő következményeként, Jacob életre-halálra a barátja lett. A meccs utáni napon könnyek között ment el Donald betegágyához, kifejezve mély és rettenetes sajnálatát. Az ital tette vele; megszállta egy rossz szellem, de jóváteszi azzal, hogy személyesen vigyáz Donaldra mindaddig, amíg az országban marad. Donald meghatódott, s amikor megbocsátóan kezét nyújtott, Jacob visszamosolygott rá. Talán ez volt az első valódi, baráti mosoly, amit ebben az országban látott.

Donald imbolyog, miután leszállt a lóról, s igyekszik topogással felpozdítani a vérkeringést a tagjaiban. Akarata ellenére lenyűgözi a ház mérete és eleganciája, különösen, ha arra gondol, hogy ez mennyivel elérhetetlenebbé teszi számára Susannah-t. Knox azonban barátságos mosollyal jön ki, majd rosszul leplezett ijedséggel néz Jacobra.

– A vezetőjük? – kérdi.

– Ő Jacob – feleli Donald, és arcát elönti a forróság, de Jacob láthatólag nincs megbántva.

– Moody jó barátja – jegyzi meg Mackinley csípősen.

Az előljáró tanácstalan, hiszen majdnem biztos benne, hogy amikor legutóbb látta a férfit, éppen Donald hasába mártotta a kését. Majd arra gondol, nyilván tévedett.

Knox elmondja nekik, amit tud, Donald pedig jegyzetel. Nem sok időbe telik leírni az ismert tényeket. Hallgatólagosan tudják,

hogy semmi remény megtalálni az elkövetőt, hacsak nem látott valaki valamit, de egy ilyen közösségben mindig akad valaki, aki látott valamit; a kis, vidéki települések lételeme a pletyka. Donald friss papírt halmoz jegyzetei tetejére, és ügyes ütögetéssel kiegyengeti a kupacot, miközben felkészülnek a bűncselekmény helyszínének meglátogatására. A dolognak ezt a részét nem várja, s azt reméli, nem kerül kínos helyzetbe, nem fordul fel a gyomra, vagy – kínozza magát a lehető legrosszabb kimenetellel – mi lesz, ha elsírja magát? Sosem látott holttestet, még a nagypapját sem. Bár ez igen valószínűtlen, mégis jóformán élvezetes rettenettel képzelel a csúfolódást, amit kénytelen lenne kiállni. Sosem volna képes megemészteni; inkognitóban vissza kellene térnie Glasgow-ba, valószínűleg más néven kellene tovább élnie...

Ilyen gondolatokkal elfoglalva, egy szempillantás alatt a kunyhóhoz értek.

GYORSAN TERJEDNEK a hírek manapság, gondolja Thomas Sturrock. Még ahol nincsenek utak vagy vasút, ott is: a hír vagy homályos rokona, a szóbeszéd villámgyorsan tesz meg hatalmas távolságokat. Furcsa fenomén, aminek csak használhat az olyan iparkodó elme figyelme, mint az övé. Talán egy rövid cikket? A *Globe*-ot, vagy a *Start* érdekelheti az ilyesmi, ha szórakoztató.

Az elmúlt néhány évben alkalmanként megengedte magának a gondolatot, hogy a korral még megnyerőbb lett. Ezüst haját hátrafésüli magas, elegáns homlokából, kissé hosszan viseli, s fülei körül hullámos. Kabátja régimódi, de jó szabású, s meglehetősen feltűnő, sötétkék anyagból készült, összhangban van a szemével, mely nem tompább, mint harminc évvel ezelőtt. Nadrágja elegáns. Finom vágású arcát és sasorrát kellemesen megcsiszolta a szabad ég alatt töltött élet. A szemben lévő falon pettyes és felhős tükör lóg, ami arra emlékezteti, hogy ő még ilyen szűkös körülmények között is ritka egy férfi. Elmosolyodik titkos hiúságán, melyet hébe-hóba megenged magának, mint apró (és, ami még fontosabb, ingyenes) örömet.

– Kétségtelenül nevetséges vénember vagy – mondja némán a tükörképének, hideg kávéját szürcsölvé.

Thomas Sturrock szokásos tevékenységével van elfoglalva, vagyis kissé ütött-kopott kávéházakban ül (ezt éppen Felkelő napnak nevezik), és egy csésze kávéval egy vagy akár két óráig is kihúzza. Rájön, hogy nem véletlenül merengett a híreken és pletykákon, hiszen a háta mögött folyó beszélgetésre figyel. Nem hallgatózik – sosem alacsonyodna le odáig –, csak valami felkeltette elkalandozó figyelmét, s most arra próbál rájönni, mi lehetett... Caulfield, ez az. Valaki megemlítette Caulfield nevét. Sturrock, akinek az elméje még mindig olyan kifinomult, mint ízlése az öltözködés terén, ismer valakit, aki ott lakik, bár egy ideje nem látta az illetőt.

– Azt mondták, ilyet még senki sem látott. Úszott a vérben, a fal is csupa vér volt, és minden... biztos indián portyázók voltak...

(Senki sem hibáztathatja az embert, amiért belehallgat egy ilyen beszélgetésbe.)

– Otthagyták rohadni a konyhójában... már napok óta ott volt. Vastagon ellepték a legyek. Képzelted azt a büzt!

A beszélgetőtársa egyetért.

– Minden ok nélkül. Semmit nem loptak el. Álmában ölték meg.

– Jesszusom! Kezdünk olyan rémesek lenni, mint az Államok odaát. Háborúk és forradalmak ötpercenként.

– Lehet, hogy valamelyik dezertőr volt, nem?

– A kereskedők kihívják maguk ellen a sorsot, amikor mindenféle népséggel üzletelnek... Külföldiekkel nyilván, így aztán sosem lehet tudni...

– Hogy hová jutottunk...

Stb. Stb.

Ezen a ponton Sturrock már amúgy is kihegyezett figyelme tovább élesedik. Miután még néhány percig részletezik a világvégét, nem bírja tovább.

– Elnézést, uraim...

Olyan pillantást vetnek rá, amikor a két férfihez fordul, hogy inkább nem vesz róla tudomást. Olcsó, de hivalkodó ruházatuk és általában alsóbb osztálybeli viselkedésük alapján utazó kereskedők lehetnek.

– Bocsánatukat kérem, tudom, milyen rettenetesen bosszantó, amikor idegenek beleszólnak egy beszélgetésbe, de személyesen érint, amiről épp beszéltek. Tudják, van egy kis üzleti ügyem egy Caulfield közelében lakó kereskedővel, és nem tudtam elengedni a fülem mellett, ahogy – nagyon szemléletesen – leírták ezt a különösen megdöbbentő és tragikus eseményt. Természetesen aggodalommal töltött el a történet, s csupán abban reménykedem, hogy az ismerősömnök semmi köze hozzá...

A két kereskedő, mindketten lassú felfogású emberek, igen értetlenül fogadja a nagy ékesszólást, amit nem valami gyakran hallani a Felkelő nap falai közt. A mesélő tér magához előbb, és lepillant Sturrock kezelőjére, mely ott fityeg széke háttámláján. Sturrock azonnal felismeri a pillantást, a lefelé biccentő fejtartással kombinálva, egy rövid elgondolkodó szünet, majd vissza Sturrock arcára. A férfi az imént kiszámolta az anyagi nyereség lehetőségének esélyét, ha eladja az általa birtokolt információt ennek az illetőnek – nem nagy, a kezelő állapotából ítélve, bár a keleti parti jenki kiejtés érhet valamicskét. Felsőhajt, de győz a természetes öröm, hogy rossz hírt közölhet.

– Caulfield közelében?

– Igen. Azt hiszem, egy kis tanyán, vagy min lakik, a helyet valami Rivernek hívják... talán dé, vagy té betűs.

Sturrock pontosan emlékszik a névre, de tőlük akarja hallani.

– Dove River.

– Igen, ez az. Dove River.

A férfi a társára pillant.

– És a kereskedő... francia?

Sturrock érzi, ahogy a fagyos ijedség megmarkolja a gerincét. Ezt a két férfi is látja az arcán. Felesleges többlet mondanía.

– Megöltek Dove Riverben egy francia kereskedőt. Azt nem tudom, hogy lakik-e ott egynél több.

– Nem hinném. A nevét... nem hallotta véletlenül?

– Hirtelen nem jut eszembe, de úgy emlékszem, valami francia név volt.

– Az ismerősömet Laurent Jammet-nek hívják.

A férfi szemében elégedettség villan.

– Nos, akkor igazán sajnálom, de azt hiszem, ezt a nevet említették.

Sturrock szokatlanul elcsendesedik. Számos megrázkódtatással meg kellett már küzdenie hosszú pályafutása során, és az agya máris zakatol e hír utóhatásain. Jammet számára nyilván tragikus. Számára pedig legalábbis aggasztó. Mivel befejezetlen ügyük volt, aminek nagyon szeretett volna a végére járni, s csupán az anyagi lehetőséget várta hozzá. Most, hogy Jammet halott, az üzletet nyélbe kell ütni, amilyen gyorsan csak lehet, különben véglegesen kicsúszik a markából a lehetőség.

Bizonyára igen döbrentnek látszott, mivel amikor legközelebb odanéz, egy csésze kávé és egy pohárka bourbon áll az asztalán. A kereskedők mély és valódi érdeklődéssel figyelik. Az erőszakos és rémséges hír már önmagában is izgalmas, de belebotlani valakibe, akit a tragédia személyesen érint – mi lehet annál jobb? Megér nem egy készpénzzel kifizetett vacsorát. Sturrock ennek megfelelően, remegő kézzel nyúl a pohárért.

– Maga aztán úgy fest, mint aki szellemet látott – jegyzi meg egyikük.

Sturrock észreveszi, hogy mit várnak tőle, mire akadozva előad egy szomorú históriát a beteg feleségének megígért ajándékról és a kifizetetlen adósságról. Valójában nem nő, de a kereskedők ezt nem tudhatják. Egy idő után Sturrock az asztalra támaszkodik, pillantásával követi az elhaladó tányér oldalast, s két perccel később egy tál forró, sült hús jelenik meg előtte. Komolyan úgy gondolja (már nem először), hogy pályát tévesztett. Romantikus regényeket kellene írnia, amilyen játssi könnyedséggel megteremt egy tüdővész feleséget. Amikor végül úgy érzi, hogy a két fickó megkapta, ami járt nekik (senki sem vádolhatja azzal, hogy szűkmarkúan bánt a képzelőerejével), mindkettejükkel kezét ráz, és elhagyja a kávéházat.

Késő délután van, s a nap menekülőre fogja a nyugati látóhatáron. Sturrock komótosan visszaballag a szállására, s azon töri a fejét, hogy honnan fogja előteremteni a készpénzt a caulfieldi útra, hiszen oda kell mennie, hogy ébren tartsa álmát.

Valószínűleg csupán egyetlen személy maradt Torontóban, akinek még nem fogyott el teljesen a türelme, s ha megfelelően közelít hozzá, talán még kölcsön is ad vagy húsz dollárt. Így hát a Water Street végén jobbra fordul, és a tóparti, jobb negyedek felé indul.

A MIKOR TOVÁBB MÁR nem tehettem úgy, mintha éjszaka volna – jóval napfelkelte után –, megadtam magam a kimerültségnek, s felmentem lefeküdni. Most dél lehet, de nem tudok felkelni. A testem megtagadja a parancsot, vagy inkább az agyam adta fel, hogy parancsokat osztogasson. A mennyezetet bámulom, elmerülve a bizonyosságban, hogy minden emberi igyekezet, de legfőképpen az enyém, hiábavaló. Francis nem jött haza, így súlyosbítva a tényállást, hogy cseppet sem vagyok tehetséges, bátor vagy hasznavehető. Nyugtalan vagyok miatta, de az aggodalmamnál nagyobb a tehetetlenségem, hogy eldöntsem, mit is tegyek. Nem csodálom, hogy megszökött egy ilyen anyától.

Angus éppen akkor kelt fel, amikor feljöttem az emeletre, de egyetlen szót sem váltottunk. Voltak már nehéz beszélgetéseink Francisszal kapcsolatban, bár nem ilyen drámai körülmények között. Angus ilyenkor azt szokta szajkózni, hogy tizenhét éves, és tud vigyázni magára; normális, ha egy ennyi idős fiú napokig haza sem dugja az orrát. Igyekszem nem azt felelni, hogy ő nem olyan, mint egy normális fiú, de végül mégis mindig kicsúszik a számon. A kimondatlan szavak nyomasztanak az aprócska szobában:

Francis eltűnt; egy ember halott. Természetesen nem lehet összefüggés a kettő között.

Egy hang a fejemben azon tűnődik, hogy Angus talán nem búslakodna túlzottan, ha Francis nem jönne vissza. Néha olyan gyűlölködve néznek egymásra, mintha esküdt ellenségek lennének. Egy hete Francis későn jött haza, és nem volt hajlandó elvégezni valamelyik feladatát. Azt mondta, majd reggel megcsinálja, amivel igencsak megfeszítette a húrt, mert Angus éppen azelőtt folytatott meddő vitát James Prettyvel a kerítés miatt. Angus nagy levegőt vett, és a fejére olvasta, hogy önző, hálátlan fiatalember. Amikor kimondta azt a szót, hogy hálátlan, már tudtam, mi következik. Francis kirobbant: Angus elvárja tőle, hogy hálás legyen azért, amiért otthont adott neki; úgy kezeli, mint egy cselédet; gyűlöli, mindig is gyűlölte... Angus visszavonult, s nem látszott rajta más, csak a megvetés halovány fénye, amibe beleborzongtam. Remegő hangon kiabáltam Francisszel. Nem tudtam biztosan, hogy a haragja mennyire vonatkozik rám is; olyan régen nem nézett már a szemembe.

Hogyan előzhettem volna meg, hogy ide jussunk? Annek valószínűleg igaza van, amikor kigúnyol; képtelen vagyok összetartani egy családot, bár régebben gyűöltem az olyan nőket, akik azt hitték, hogy csakis ez számít. Nem mintha létrehoztam volna bármi más értékeset.

Virrasztásom közben egy éber álom üldözött; rémtörténetet olvastam egy műemberről, aki gyűlölte a világot, mert megjelenése félelmet és utálatot keltett. A regény végén a lény a sarkvidékre menekül, ahol senki sem látja. Az éjszaka delíriumában láttam, ahogy Francist üldözik, mint a szörnyet, mert gyilkolt... Napvilágnál

látom, milyen butaság volt; Francis még egy pisztrángot sem képes megőlni. Viszont két nap, két éjjel nem jött haza.

Ahogy fekszem a körém csavarodott takarók alatt, valami eszembe jut, s végül nem bírom megállni, hogy be ne menjek Francis szobájába, és át ne kutassam. Akkora a rendetlenség, hogy nehéz megmondani, hogy mi az, ami ott van, és mi tűnt el, így időbe telik, mire megtalálom, amit keresek. Amikor megvan, eszeveszetten kezdek mindenfélét előrángatni a szekrényekből, bemászom az ágy alá, majd kétségbeesetten kutatom át a ház többi részét. De hiába – mert azért imádkozom, hogy a dolgok ne legyenek ott, pedig tagadhatatlanul ott vannak. Megtalálom mindkét horgászbotját és a pótbotot, amit Angus készített neki, amikor még beszélő viszonyban voltak. Találok tűzszerszámot és takarókat. Megtalálok mindent, amit elvitt volna, ha horgászni megy. Nem hiányzik más, csak egy váltás ruha és a kése. Gondolkodás nélkül fogom a kedvenc pecabotját, kettétöröm, és eldugom a farakás aljába. Amikor ezzel megvagyok, zihálva veszem a levegőt. Bűnösnek és mocskosnak érzem magam, mintha én magam vádoltam volna meg Francis, ezért bemegyek, és több fazék vizet forralok, hogy megfürödjek. Szerencsére nem szálllok be rögtön a kádba, mert Ann Pretty masírozik be a konyhámba, tetejébe kopogás nélkül.

– Nahát, Mrs. Ross, micsoda ráérős életet él! Fürdik fényes délb... Vigyáznia kellene a forró fürdővel a maga korában. Tudja, a sógornóm gutaütést kapott fürdés közben.

Tudom, mivel már legalább hússzor elmondta. Ann szívesen emlékeztet, hogy három évvel fiatalabb nálam, mintha az már egy másik generáció volna. Ami engem illet, visszafogom magam, és nem jegyzem meg, hogy ő meg öregebbnek látszik a koránál, és olyan, mint egy medve, miközben én megőriztem az alakomat,

és legalább fiatal koromban szépségnek tartottak. Különben sem izgatná.

– Hallotta, hogy folyik a nyomozás? Elhozták a Társaság embereit. Egy egész csapatot. Végigkérdeztetik az egész folyópartot.

Diplomatikusan bólogatok.

– MacLarenéktől átjött hozzánk Horace, és azt mesélte, hogy ott voltak, és mindenkivel beszéltek. Gondolom, hamarosan ideérnek. – Ragadozó módjára, ahogy szokott, körülnéz. – Azt mondja, Francis tegnap reggel óta nem mutatkozott.

Nem fárasztom magam azzal, hogy kijavítsam, és elmondjam, hogy annál régebb óta.

– Odalesz az ijedségtől, amikor megjön – felelem.

– Nem Jammet-vel vadászott? – Ravaszul néz, úgy fürkészi a szobát, mint egy ragadozómadár, egy rózsás arcú, nagydarab dögkeselyű.

– Előfordult néhányszor. Szomorú lesz, ha megtudja. De nem voltak jó barátok.

– Micsoda világ! Hová jutunk így? Azért mégiscsak külföldi volt. Forrófejűek ezek a franciák, nem igaz? Emlékszem, amikor Saultban laktam, állandóan egymás torkának estek. Gondolom, azok közül lehetett valaki, akik idejárnak üzletelni.

Nem fogja szemtől szembe megvádolni Francist, de el tudom képzelni, hogy máshol megteszi. Őt is mindig külföldinek tartotta a sötét haja meg a sötét bőre miatt. Önmagát viszont világlátott nőnek hiszi, s ahány helyen csak járt, mindenhol elítéletet hozott magának szuvenírként.

– És mikor is jön meg? Nem aggódik, amikor egy gyilkos jár a környéken?

– Horgászni van. Valószínűleg csak holnap jön meg.

Egyszeriben azt akarom, hogy menjen el, ő pedig elérte, és kér egy kis teafüvet kölcsön – ami annak a jele, hogy úgy véli, nincs más, amit tőlem kaphatna. Szívesebben adom neki a teát, mint máskor, és egy kis babkávét is hozzáteszek nagylelkűségi rohamomban, ami garantálja, hogy nem jön vissza egyhamar, mivel a vadonbeli illem megkívánja, hogy minden látogatásnál ugyanakkora ajándékot hozzon az ember viszonzásul.

– Hát... legjobb lesz, ha megyek.

Mégsem indul, csak olyan arckifejezéssel néz rám, amelyet, azt hiszem, még sosem láttam rajta. Valahogy felkavar.

A forró víz jót tesz. A fürdés nem elvárás novemberben, de civilizáltabb lehetőségnek vélem a sokkoló hideg fürdönél, amit a tébolydában alkalmaztak. Én csak kétszer éltem át a hideg zuhanyt, még az első időkben, s bár előtte és közben gyötrelmes volt, utána az ember mégis szerfelett nyugodt lett és tiszta fejű, sőt vidám. Egyszerű módszer volt: a páciens (ez esetben engem) vékony pamutpendelyben egy székhez szíjazták, miközben nagy, hideg vízzel teli vödört emeltek a feje fölé. Egy segéd meghúzta a kart, mire a vödör megbillent, és elárasztotta az embert. Ez még azelőtt volt, hogy Paul – dr. Watson – átvette volna az igazgatói posztot, és gyengédebb kezelési módokat vezetett volna be az örültek számára, ami (legalábbis a nőknek) varrást, virágkötést és sok más hasznalatanságot jelentett. Én eleve azért voltam hajlandó bevonulni a kórházba, hogy az ilyesmiktől megmeneküljek.

Mindig felvidít, ha a bolondokházában töltött időszakra gondolok – gondolom, ez a rémes gyerekkor előnye. Ne felejtsem el az igazságnak ezt a gyöngyszemét megosztani Francisszal, amikor hazajön.

•

Az Edgar erőd intézője Mr. Mackinley-ként mutatkozik be. Törekeny ember, sűrű haja olyan rövidre van nyírva, hogy stílszerűen prémnek látszik. Valamit meglepőnek talál rajtam. Talán a kiejtésem lehet az, ami sokkal kifinomultabb, mint az övé, és valószínűleg nem igazán illik erre a helyre. A viselkedése kissé hajbókoló lesz a beszédem hallatán, bár látom rajta, hogy igyekszik visszafogni magát. Mindent egybevéve nem boldog ember. Nem mintha nekem volna mivel dicsekednem.

– Idehaza van a férje? – kérdi mereven. Nőként nyilvánvalóan nem tudhatok semmit.

– Elment, dolga van. A fiunk pedig horgászni ment. Én Mrs. Ross vagyok. Én találtam meg a holttestet.

– Ó! Értem.

Figyelemre méltó eset – azon ritka skótok egyike, akinek az arc kifejezése elárulja a gondolatait. Miután összerakta a kapott információkat, az arca újra megváltozik, s a meglepetés, tisztelet, udvariasság és némi lenézés mellett valódi kíváncsiság jelenik meg rajta. Egész nap elnézném, de dolga van. És nekem is.

Elővesz egy jegyzetfüzetet, én pedig elmondom, hogy Angus később jön meg, de tegnap délutánig Saultban volt, Francis pedig tegnap reggel ment el. Ez hazugság, de gondolkodtam rajta, hogy mit mondjak, és amúgy sem tudja senki, hogy nem így volt. Úgy tűnik, érdekli Francis. Azt mondom, hogy felment a Swallowtóhoz, de talán továbbáll, ha nincs kapás.

Elmondom, hogy jóban voltak. Jegyzetel.

Erősen gondolkodtam, hogy mit is mondjak Francisről, Jammetről és a barátságukról. Felmerült bennem, hogy talán Jammet volt az egyetlen barátja, bár sokkal idősebb volt nála, és francia. Jammet

rávette Francist, hogy járjon el vele vadászni, ami Angusnek sosem sikerült. Ott volt az az eset is, amikor Maclarenékhez indultam, és elmentem a konyhája elé. Hegedűszót hallottam – vidám, fülbemászó dallamot, ami egyáltalán nem hasonlított a skót zenéhez. Talán francia lehetett. Olyan kellemes volt, hogy egyszerűen hallanom kellett, ezért irányt változtatva a konyhá felé mentem. Ekkor kivágódott az ajtó, és kalimpáló végtagokkal kilódult rajta egy alak, majd újra berohant, mintha csak játszana. A zene elhallgatott, majd újraindult, én pedig továbbmentem. Beletelt néhány másodpercbe, mire rájöttem, hogy Francis volt az. Alig ismertem fel, talán, mert nevetett.

Ez a férfi nem buta, mindent eláruló arca ellenére sem. De talán csak megjátssza az egészet – hogy elaltassa az ember gyanúját. Most fura módon megváltozott az arckifejezése – majdhogynem jóindulatúan néz rám, mintha megállapította volna, hogy csak egy szerencsétlen teremtmény vagyok, aki rá nézve nem jelenthet fenyegetést. Nem tudom, mit tettem, amitől ezt gondolja, de bosszant.

Az ablakon át nézem, ahogy végigmegy az úton Prettyék farmja felé, és Annre gondolok. Azon tűnődöm, vajon szánalom volt-e, amit az arcán láttam.

STEF PENNEY

GYENGÉD, MINT A FARKASOK

Többszörös díjnyertes kötet!

Kanada 1867

Ahogy a tél egyre szorosabban markolja Dover River elszigetelt települését,
egy asszony elindul élete legveszélyesebb útjára.

Egy férfit brutálisan meggyilkoltak, a nő tizenhét éves fia pedig eltűnt.
Az erőszak régi sebeket tép fel, és felizzítja a kisváros mélyen ülő feszültségeit.
Vannak, akik meg akarják oldani a büntényt, mások csak ki akarják használni...

Hogy fia nevét tisztára mossa, az asszonynak nincs más választása,
mint hogy kövesse a halott férfi kunyhójától induló nyomokat,
és északnak induljon az erdőbe, és az azon túli kietlen tájra...

„Feszültséggel teli történet, folyamatos nyugtalanságot keltő vezérmotívum...

„Lenyűgöző!” — GURADIAN

*„Mintha egy egész ménesen vágatnál – számtalan jellem, változatos és intenzív.
Szívbe markoló, elegánsan megírt, szokatlan erejű regény.”*

— ENTERTAINMENT WEEKLY

„Lebilincselő, izgalmas kaland.” — SUNDAY TELEGRAPH

Felnőtteknek és érett olvasó fiataloknak ajánljuk!

Mélyedj el! Kapcsolj ki! Légy jelen!

3 499 Ft

9 789632 451411

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

lebilincsel